

ARBEJDERBLADET

Udgivet af KOMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister - leninister

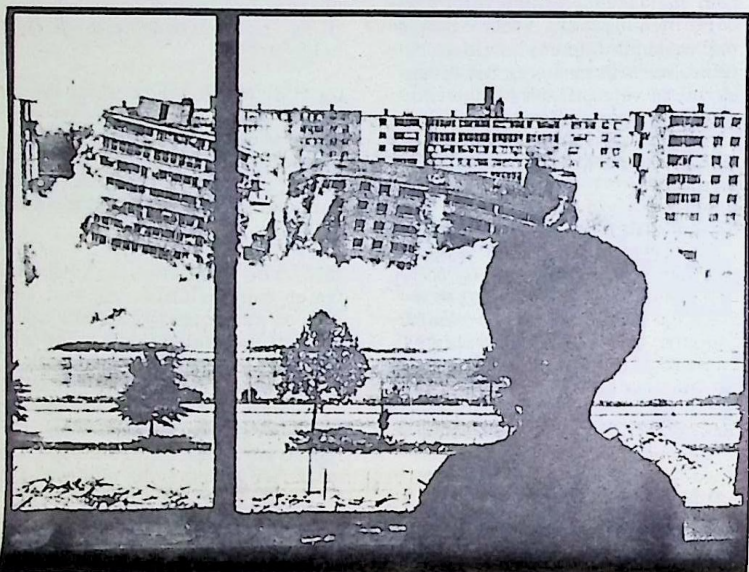
AALBORG UNIVERSITETSCENTER

NR.3 1974 5.ÅRG. PRIS 1KR.

Nyt boligforlig betyder at: **BOLIGNØDEN VOKSER**

Universitetsbiblioteket

Sådan er kapitalismen. Splinternye boliger sprænges i luften i USA, fordi ingen har råd til at bo der.

Atter går bølgerne højt i folketin- get omkring boligpolitikken. Næ- sten alle de politiske partier har fremsat forslag. Og regeringen, der ellers havde regnet med at ud- skyde en langsigtet politik på dette område, er blevet tvunget til at fremlægge sin linie.

Vi kan spørge os selv hvorfor bolig- politikken til stadighed dukker op i den politiske debat. Er det fordi politikerne ønsker at gøre

noget radikalt ved vores boligsitua- tion? Nej, det er ikke fordi de virkelig vil skabe gode betingel- ser for almindelige mennesker så- ledes, at de kan bo godt og billigt, - hvilket ikke er muligt under ka- pitalismen.

Når man til stadighed har boligpo- litikken på dagsordenen, skyldes det, at den spiller overmåde me- get ind på hele den økonomiske si- tuation i det kapitalistiske samfund.

BOLIGEN ER EN VARE

Forholdet er det, at boligen er en vare som alle andre varer i sam- fundet. Den produceres og sælges, ikke for at glæde og gavne men- nesker, men for at sikre profit til kapitalisterne. Det betyder også, at boligen er underlagt de lovmæs- sigheder, der gælder i den kapita- listiske økonomi. Det specielle der er gældende for varen 'bolig' er, at denne vare købes over en lang periode. Når vi køber sko f.eks., køber vi dem kontant og kapitalis- ten får altså hurtigt sine varer realiseret i penge. Med boligen sker betalingen over en lang periode, 40 -60 år. Det får bl.a. den konsekvens at de udgifter der har været ved at opføre et hus, altså lønudgifter til bygningsarbejdere, til dem der frem- stiller materialer m.v. hurtigt gli- der ind i pengecirkulationen, hvor- imod selve varen, boligen, sælges langsomt, altså produktionen mod- svares ikke af et øjeblikkeligt køb. Det betyder, at der skabes en øget købekraft som bevirker, at i peri- oder hvor man ønsker at bremse forbruget er man samtidig tvunget til at bremse byggeriet og anlægs- virksomheden, og det er da også det, vi ser der allerede er sket. Re- geringen regner med en nedskæring på 25% af det samlede byggeri i 1974 i forhold til 1973, som igen lå lavere end 1972. Det er en vi- dereførelse af den linie den social- demokratiske regering lagde. Den anden side i den øjeblikkelige si- tuation er, at eksportindustrien mang- ler arbejdskraft. Dertil kommer at industrien ønsker en vis arbejds- løshed fra byggesektoren, dels for at dæmpe forbruget, dels for at pres- se lønningerne, en arbejdskraft som man primært regner med skal kom- me fra byggesektoren.

FORSLAGET FRA S OG R.

Det forslag der ligger på bordet fra socialdemokratiet og de radika- le, og sikkert kommer til at danne grunden i et kommende boligforlig, er glimrende lagt frem af Orla Møl- ler fra socialdemokratiet: "So- cialdemokratiet og de radikale har taget udgangspunkt i realite- ternes verden, boligproblemet må finde sin løsning både af hensyn til borgernes situation og til sam- fundsøkonomien". Det er linien i forslaget: netop "hensynet til samfundsøkonomien". Lad os se på forslaget. Det bygger på føl- gende 3 punkter:

1) et udvalg af "vismænd" skal ud- arbejde regler vedrørende ejerbo- liger, 2) indtil det er sket, laver man midlertidige regler for ejer- boliger, som vil betyde, at de ar- bejdere og andre, der hidtil har fundet en bolig i parcelhus eller ejerlejligheder, og grundet skat- tefradrag og inflation med tiden har boet forholdsvis billigt, nu ram- mes hårdere, 3) indførelse af in- deksregulerede lån, som blot er udtryk for en anden måde at tilba- gebetale lån og renter på. Indeks- regulerede lån er pristalsregulerede lån. Dvs. at renten er fast, mens lånets pålydende værdi ændres med prisudviklingen. Det er grundpillen i forslaget. Så er det krydder med forskellige ingredienser, så- som beboerdemokrati, uopsigelig- hed, ret til bytning af lejligheder. Og endelig afslutningsvis en regu- lering af svineestreg. Forslaget taler om "omkostningsbestemt leje". Dette betyder, at lejerne skal betale de

Fortsættes side 4

Fagforeningens arbejds anvisning gøres lovlig En sejr for arbejderklassen?

De fleste arbejdere har stiftet be- kendtskab med den bureaukratiske anordning, der hedder ARBEJDS- FORMIDLINGEN. De ved, at hvis man søger arbejde gennem den, kan man risikere at blive sendt langt pokker i vold, eller komme ud på en helt umulig arbejdsplads. De fle- ste vil da også prøve at skaffe sig arbejde selv, hvad der har været god mulighed for indenfor de fleste fag i disse år.

Men også mange arbejdsgivere er utilfredse med AF's langsomme og ineffektive måde at fungere på. En meget stor del af arbejdsanvisningen er derfor foregået ved direkte kon- takt mellem arbejdskøber og fagfor- ening, udenom AF. I visse fag er det helt op mod 60-70 procent, der får arbejde på denne måde.

Det sætter naturligvis et stort spørgsmålstegn ved AF's nuvæ- rende form, som den blev ind- ført af Socialdemokratiet i 1969, og mange fagpampere har talt for, at det skulle laves om. Den 8. ja- nuar førte Danmarks Kommunisti- ske Parti så sagen op i folketin- get, ved at stille forslag om at arbejds- formidlingen skulle nedlægges, og føres tilbage til fagforeningen. Den sidste udvikling i sagen er, at båd- e Venstres arbejdsminister Phi- lipsen og Socialdemokratiet har erklæret sig villige til en ændring af loven. Damm rks Kommunisti- ske Parti tager selvfølgelig æ- ren for det, og fremstiller det som om de har presset Socialde- demokratiet til dette, og dermed slå- et et slag for en mere demokra- tisk fagbevægelse, med større magt

til at tjene arbejdernes interesser. Men hvordan forholder det sig egent- lig med det?

DE TO FORSLAG.

For at få et billede af, om det er Socialdemokratiet, der er blevet presset, eller DKP, der er faldet til patten, må vi lige se på den nøjagtige ordlyd af DKP's oprin- delige forslag, som blev fremsat i folketin- get d. 8/1-74:

"Forslag til folketingsbeslut- ning om tilbageføring af arbejds- formidlingen til fagbevægelsen: Folketinget opfordrer regerin- gen til at fremsætte lovforslag om nedlæggelse af den offentli- ge arbejdsformidling og kontrol med ledige, således at anvisnin- gen og kontrollen tilbageføres til fagbevægelsen" (vores under- stregning).

I Land og Folk har der på det sid- ste løbet en debat mellem forman- den for Metal, socialdemokraten Paulus Andersen, og DKP'eren Henry Rantzen, om hvordan det- te skal fortolkes. Men uanset hvor meget DKP'eren forsøger at kry- be udenom, så kan forslaget kun forstås på den måde, at det sig- ter til en nedlæggelse af arbejds- formidlingen og stop for offentlig arbejdsformidling.

Det bekræftes også af den udtale- se, som blev vedtaget på et møde mellem repræsentanter for 23 kø- benhavnske fagforeninger (hoved- sagelig DKP'ere) d. 11. marts

Fortsættes side 4

HOPE- de 7 er stadig under anklage

"Fagbevægelsens aktionsret er truet". Sådan har de råbt op i an- ledning af Hope-sagen - fra soci- aldemokraten Thomas Nielsen til DKP'eren Knud Jespersen. De har prøvet at bilde os ind, at den ka- pitalistiske stat gennem sine dom- stole ville lægge hindringer i ve- jen for fagbevægelsen, når denne forsøger at oprette kollektive overenskomster.

Men den milde dom, som faldt i underretten i Hadsund - og nu den totale frifindelse af de syv fag- pampere viser, at staten på ingen måde ønsker at true fagbevægelsens aktionsret. Af gode grunde. For hvordan er det med den akti- onsret? Er det arbejdernes akti- onsret? - Nej.

Fagbevægelsens aktionsret - det er retten til at opnå kollektive o- verenskomster, som betyder et angreb på vores realløn. Netop i disse tider mærker vi, hvordan vi får mindre og mindre ud af den løn, som LO og Arbejdsgiverfore- ningen blev enige om under "Stor- konflikten" sidste forår.

Fortsættes side 4

Kulturrevolutionen fortsætter i Kina

Idag gennemføres massedemonstra- tioner og store kritikmøder af mil- lioner af arbejdere og bønder i he- le Kina. Skarp kritik rettes først og fremmest mod to personer og det, de står for.

Den ene er Lin Piao, som forsøg- te at gennemføre et statskup og til- rive sig magten over partiet og sta- ten. Da det mislykkedes for ham, forsøgte han at flygte til Sovjetuni- onen pr. fly, men styrtede ned o- ver Mongoliet.

Den anden person er Kon Futse, en kinesisk filosof, der levede for ca. 2.000 år siden.

Hvad ligger bag ved alt dette? De borgerlige aviser udspekulerer en masse ting og fremstiller teo- rier, som ikke har noget med vir- keligheden at gøre.

Det, der sker i Kina i øjeblikket, er en fortsættelse af det, som ske- te under kulturrevolutionen 1966-69. Denne var rettet mod daværen- de præsident Liu Shao-chi, som efter kampen mod ham frtoges alle opgaver og poster indenfor stat og parti og blev smidt ud af partiet.

Nu vil nogen måske sige: Men håd- de Lin Piao og Kon Futse er jo døde. Hvorfor sparke på lig?

Det er rigtigt at de er døde, men deres ideer lever videre og har en dårlig indflydelse på det kinesiske samfund. Og det skulle være mær- keligt andet. For selv om det går relativt hurtigt med at gennemfø- re den socialistiske revolution og fragte de gamle udbyttere deres ejendom, så lever gamle traditio- ner og ideer videre meget længe. Derfor er det nødvendigt, at det so- cialistiske samfund med jævne mel- lemrum gennemgår kulturrevolutio- ner, hvor masserne bekæmper det gamle og styrker arbejderklassens

statsmagt på alle områder.

Under klassekampen mod Liu Shao- chi sluttede Lin Piao tilsyneladen- de op omkring Maos linie. Lin Piao omgav sig med revolutionæ- re fraser, og han sås altid ved Maos side ivrigt viftende med den lille røde. Det viste sig senere, at Lin Piao's egne ideer stred mod kulturrevolutionens hensigter og mål.

Dette kommer åbent for dagen, da

Fortsættes side 3

Kinesiske milits-kvinder

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123464

ARBEJDERBLADET

Lederen udtrykker politbureauets standpunkt

ARBEJDERBLADET, Guldbergvej 13, 4.th., 2000 F. FA 2476
 Løssalg 1 kr., Abonnement 25 kr., Kampabonnement 50 kr.
 Institutionsabonnement 65 kr.
 Giro 20019
 Ansvarshavende Finn Sørensen

KAMPEN MOD EF

I ARBEJDERBLADET nr. 1/74 viste vi at EF er et forbund mellem europæiske imperialister. Det er en sammenslutning, som i starten blev støttet og opmuntret af USA-imperialismen, men som idag videreudvikles og styrkes i konkurrencekampen om markeder og indflydelsesområder med de øvrige imperialistiske magter i verden, i første række de to supermagter, USA og Sovjet, men også det hastigt opadstigende Japan. Vi slog fast, at EF desuden har til formål at styrke Europas imperialister indadtil, dvs. at sikre kapitalens fortsatte diktatur over arbejderklassen i de europæiske lande ved en samlet optræden i kommende skærpede klassestridigheder. EF er en imperialistisk blokdannelse, der er vendt imod socialismen.

EF's formål kan altså opsummeres:

- 1) Sikring af de europæiske imperialisters interesser overfor USA, Sovjet og Japan.
- 2) Sikring af den fortsatte udbytning af de undertrykte lande.
- 3) Styrkelse af det europæiske borgerskab mod arbejderklassen.
- 4) Styrkelse af imperialismen overfor socialismens lande, først og fremmest Kina.

Det står altså klart, at EF er et værktøj for de europæiske imperialister og dermed også vendt mod den danske arbejderklasse. Men hvordan skal kampen mod EF føres herhjemme?

SMÅBORGERSKABETS KAMP MOD EF:

Lad os først se på, hvordan kampen ikke skal føres.

De såkaldte "kommunister" i DKP, nogle "venstre" socialdemokrater og SF'erne arbejder i "Folkebevægelsen"

gelsen mod EF", og både denne organisation og dens lillebror, "Arbejderkomiteen mod EEC", har som hovedparoler: "Danmark ud af EF" og "For national selvbestemmelsesret". Disse partier, grupperinger og organisationer er klart modstandere af Danmarks medlemskab af EF, men som kommunister må vi straks stille det grundlæggende spørgsmål: Hvilket klassegrundlag har denne EF-modstand - eller sagt på en anden måde: Hvilken classes interesser tjener disse bevægelser?

Parolen "For Danmarks nationale selvbestemmelsesret" kan ikke være en parole for arbejderklassen i et imperialistisk land som Danmark. Den nationale selvbestemmelsesret er forlængst opnået af det danske borgerskab, men idag ser den herskende klasse i Danmark sine fordele i at afgive en del af sin nationale selvbestemmelse til koordineringsorganer i Bruxelles. At arbejderklassen skal kæmpe for "sit" borgerskabs "nationale rettigheder" mod samme borgerskabs egen vilje - det er, hvad DKP, Marxistisk Leninistisk Enhedsforbund (i det følgende kaldet MLE), m.fl. arbejder for i "Folkebevægelsen" og andre steder.

Men hvilke klasseinteresser står da bag parolen om "den nationale selvbestemmelsesret"?

"FOR NATIONAL SELVBESTEMMESESRÉT": SMÅBORGERSKABETS PAROLE.

Det, der i spørgsmålet om EF er tale om, er, at de danske monopolkapitalister, for at opnå fordele på det store europæiske marked og for på linie med deres europæiske klassebrødre at styrke deres stilling overfor de øvrige imperialistmagter i verden, frivilligt har afgivet selvbestemmelsesretten på visse områder til fordel for den "fælles" europæiske monopolkapital. Som eksempel kan nævnes EF's fælles landbrugspolitik, hvor en af hjørnestenene er den såkaldte Mansholt-plan. Den går ud på, at ca. en trediedel af de, der i 1969 var beskæftiget i landbruget i EF-landene, skal forlade erhvervet inden 1980. Efter planen er der 10 millioner bønder for mange i EF i dag.

Med indmeldelsen i EF har ruineringen af småborgerskabet således taget ekstra fart, og det er da netop for denne klasse, småborgerskabet, at parolen om national selvbestemmelsesret har indhold og aktualitet.

I dagens højtudviklede, monopolkapitalistiske Danmark udtrykker parolen småborgerskabets reaktionære og utopiske drømme om en tilbagevenden til en fredelig, national småkapitalisme uden monopol. For arbejderklassen betyder den derimod kun retten til at blive udbyttet af "sit" lands kapitalister.

Ved at sætte nationen før klassen afslører disse småborgerlige agenter i arbejderbevægelsen også deres forsonlige holdning til det danske imperialistiske borgerskab.

DKP, MLE m.fl. forherliger i virkeligheden den danske imperialismes ved at fremstille "den danske nation" som truet, i stedet for at forklare, at den deltager i undertrykkelsen og udbytningen af andre lande og folk i den tredje verden. De indtager det nationale småborgerskabs standpunkt i stedet for den internationale arbejderklassens.

Målet for småborgerne i DKP og MLE er Danmarks udtræden af EF og "genoprettelsen af den nationale selvbestemmelse". Dette mål er konsekvensen af de klasseinteresser, som disse organisationer repræsenterer - småborgerskabets og dets drømmerier om en fredelig, liberal småkapitalisme, som den eksisterede for hundrede år siden.

ALTERNATIVET FOR ARBEJDERKLASSEN: SOCIALISMEN.

Men vores, arbejderklassens, interesser er ikke en forbedret, "mere menneskelig" kapitalisme. En sådan er en virkelighedsfjern utopi, som udelukkende eksisterer i småborgernes hjerner. Arbejderklassens mål er kapitalismens totale afskaffelse, socialismen som det første skridt på vejen til det klasseløse samfund, kommunismen. Vores kamp mod EF kan derfor ikke adskilles fra kampen for socialismen.

Kommunisterne og alle klassebevidste arbejdere må vende ryggen til småborgernes håbløse og reaktionære kamp for "et frit og selvstændigt Danmark" (MLE) udenfor EF-monopolernes herredømme. Danmark er en integreret del af det imperialistiske verdenssystem, og kampen mod den imperialistiske blokdannelse EF kan derfor ikke føres ved at støtte sig på forestillinger om, at det skulle være muligt at "løsrive Danmark fra EF"

mod de danske imperialister vil je.

En udmeldelse af EF kan på længere sigt finde sted i forbindelse med et ændret styrkeforhold mellem de imperialistiske magter i verden - evt. ved en sprængning af EF som følge af indre modsigelser mellem medlemslandenes imperialister. Dette vil i så fald mest sandsynligt ske i sammenhang med en ny, imperialistisk omfordelingskrig med følgende nyopdeling af markeder, råstoffer og indflydelsesområder. Altså på et tidspunkt, hvor Europas imperialister ikke længere vil have et så umiddelbart interessefællesskab, som tilfældet er i dag.

Men Danmark vil stadig - hvis en sådan, ny imperialistisk omfordelingskrig da ikke fører til arbejderklassens socialistiske revolution - være en del af det imperialistiske system og dermed underlagt de love og betingelser, dette fungerer efter. At tro andet er at begive sig ind i en blindgyde af småborgerlige illusioner.

Vi er modstandere af Danmarks medlemskab af EF, fordi det er vores internationalistiske pligt bestandigt at arbejde for at svække den verdensimperialistiske kædes led overfor de undertrykte folk i den tredje verden og om muligt udskyde handelskrigens overgang til en imperialistisk omfordelingskrig.

Og vi er modstandere af medlemskabet af EF, fordi det er en styrkelse af den danske imperialismes både udadtil og indadtil - såvel overfor de undertrykte lande og folk som overfor den danske arbejderklasse.

Men vi er marxister, og vi går ud fra en materialistisk analyse, og ikke en småborgerlig idealistisk. En reel løsrivelse fra det imperialistiske system, EF er et udslag af, kan først ske med den socialistiske revolution. Vor opgave er derfor at afvise småborgerskabets nationalistiske illusionsparoler og i stedet have den proletariske internationale

Fortsættes side 4

Kommunevalget: Sejr for den småborgerlige socialisme

de 48 pladser i 30 kommuner, og 6 i 5 amtsråd.

At DKP's fremgang er blevet så markant skyldes delvis den lave valgdeltagelse. Det er ikke de mest utilfredse, der er blevet hjemme på divanenseren. Men selv om DKP gik frem over hele linjen, så mærkede de dog også forskellen på et folketingsvalg og et kommunevalg. Ved decembervalget fik de ca. 110.000 stemmer, ved kommunevalget ca. 76.000.

Den væsentligste grund til DKP's fremgang er dog uden tvivl arbejderernes utilfredshed med Socialdemokratiet, der også når det er "i opposition" formår at vælte den kapitalistiske økonomis problemer over på arbejderklassen, som nu sidst spareforliget med Venstre.

At det netop er DKP og ikke SF, der får de utilfredse arbejderstemmer, og stemmerne fra alle de venstreorienterede pædagoger og studenter,

skyldes, at DKP har et meget militant "image" i kraft af sin fortid som revolutionært arbejderparti, og i kraft af sine revolutionære fraser.

KONSEKVENT REFORMISTISK POLITIK

Den væsentligste grund er dog, at DKP fører en meget mere konsekvent småborgerligt reformistisk politik end SF, der ikke ved, hvilket ben det skal stå på: finanskapitalens eller småborgerskabets.

DKP afslører i langt højere grad end de andre såkaldte arbejderpartier, de angreb, som rettes mod arbejderklassen og de dårligst stillede i småborgerskabet og mellemklassen. I forbindelse med kommunevalget pegede de på de stigende priser for pladser i børneinstitutioner, på nedskæringerne i børnetilskud, på huslejeforhøjelserne for pensionister, på manglende plejehjem og meget mere.

Tilsyneladende adskiller de sig også en hel del fra de andre "arbejder" partier, når det drejer sig om at anvise løsninger på problemerne. De sidste 3 måneder har vist en sand byge af reformforslag fra DKP's side. Således har DKP bl.a. foreslået, at antallet af medlemmer i kommunalbestyrelserne skal mangedobles. Meningen med dette udtrykkes i Land og Folks leder d. 5. marts - selve valgdagen: "Kommunisterne vil bruge befolkningens aktivitet og være talsmænd for det helt aktive nærdemokrati". Her kan ingen af de andre partier følge med. De må nøjes med at love nærdemokrati, og holde sig fra det "helt aktive"! Men DKP går videre endnu: "Kommunisterne skal ikke være Hartlings opkrævningscentral", stod der på forsiden af Land og Folk den samme dag. Hermed vil DKP sige, at man ved at stemme dem ind i kom-

munalbestyrelserne kan få kommunerne til at føre en arbejdervenlig politik i modsætning til den øvrige del af den kapitalistiske statsmagt.

Det er denne konsekvent reformistiske politik, der giver DKP en voksende indflydelse i en arbejderklasse, som er ved at vende ryggen til socialdemokratiet. Men det er også disse udtalelser, der viser, at DKP er et ægte småborgerligt reformparti, og ikke det revolutionære kampparti, de giver sig ud for at være.

For uanset DKP's forsøg på at tilsløre det, så er kommunalforvaltningen, kommunalbestyrelsen iberegnet, en uadskillelig del af den opsvulmede kapitalistiske statsmagt. Kommunens opgave på lokalt plan er nøjagtig den samme som regeringens, ministeriernes, militærets er det på nationalt og internationalt plan: Til enhver tid at varetage kapitalens interesser, og kun dem. Den kommunalreform, som er blevet indført siden sidste kommunevalg, hvor mange mindre kommuner er blevet slået sammen i storkommuner, er en yderligere styrkelse af den funktion, og en yderligere punktering af DKP's småborgerlige illusion om det "helt aktive nærdemokrati".

Men DKP fremstiller det som om man kan "bruge befolkningens aktivitet" til at "udvide" det demokrati, der kun gælder for borgerskabet, så det også gælder for arbejderklassen. Det er en reaktionær handling, der tilsiger, at staten er og bliver et redskab for den herskende klasse.

DKP's ØGEDE BETYDNING.

Alligevel er der ingen tvivl om, at dette kun er begyndelsen til DKP's fremgang. Arbejderernes utilfreds-

Han tabte

hed med Socialdemokratiet vil øges i takt med, at kapitalismens krise skærpes. I det lange løb er der sandsynligvis heller ikke plads til et parti som SF, der vakler mellem forsvar for monopolkapitalens politik og småborgerlig opposition. Derfor vil DKP's betydning som venstre-socialdemokratisk parti tage til. For at vinde de utilfredse arbejdere vil det i endnu højere grad end tidligere kritiseres socialdemokratiet. Og i endnu højere grad vil det forsøge at afholde arbejderne fra et totalt brud med S og med kapitalismen - ved at benævne S som et arbejderparti, omend dårligt, og ved at give det udseende af, at kapitalens diktatur kan "udvides" til at blive et demokrati for arbejderklassen.

Derfor skal virkelige kommunister kendes på, om de formår at afsløre DKP og dets småborgerlige "løsninger" og stille den revolutionære udvej op imod det. Især i disse år, hvor vi bevæger os fra en højkonjunktur, hvor flere og flere arbejdere drages mod socialismen, og hvor der ikke eksisterer noget revolutionært arbejderparti, kan DKP's betydning som en bremseklo på klassekampens lokomotiv ikke overvurderes. Derfor må Kommunistisk Arbejderforbund og ARBEJDERBLADET skærpe sin kamp mod DKP.

- de vandt.

Kina og facistjuntaen i Chile

Den sovjetiske social-imperialisme og dens agenter i Chile - Chiles Kommunistiske Parti - har siden det fascistiske militærkup i landet ført en hetzkampagne mod Kinas Kommunistiske Parti, som i en række smådeudtalelser løgnagtigt er blevet beskyldt for at have "svigtet det chilenske folk" i dets kamp mod den reaktionære junta.

Social-imperialismens propagandacentral herhjemme, Danmarks Kommunistiske Parti, har, hvad der ikke kan overraske nogen, fulgt trop, og under overskriften "Kina svigter Chiles folk" retter Land og Folk således d. 21. 2. 1974. en udtalelse fra revisionistpartiet i Chile, hvori det bl. a. hedder:

"Derfor ser vi med indignation på den opportunistiske opførsel, som den Kinesiske Folkerepublik's regering og lederne af Kinas Kommunistiske Parti har udvist. De gennemførte hurtigt en diplomatisk anerkendelse af det fascistiske regime, og de har afholdt sig fra ethvert udtryk for solidaritet med den chilenske arbejderklasse og det chilenske folk."

Lad os ved hjælp af nogle klare fakta afsløre disse revisionistiske løgne:

- Den kinesiske regering har i adskillige erklæringer karakteriseret kupmagerne og deres udenlandske bagmænd som "reaktionære kræfter", den har fordømt "kupmagernes løgnagtighed", og den har rapporteret til verdens offentligheden om de chilenske massers modstand mod styrtelsen af deres demokratisk valgte regering.

- Premierminister Chou En-lai udtalte i et budskab til fru Allende følgende: "Den store præsident Allende gjorde en positiv indsats i det chilenske folks kamp for at sikre den nationale uafhængighed og den statslige suverænitet og for at fremme venskabet mellem det kinesiske og det chilenske folk og enheden mellem den trede verdens lande i Asien, Afrika og Latinamerika. Hans bestræbelser vil for altid leve i folks hjerter. Jeg tror, at det chilenske folk vil drage lære af denne tragiske begivenhed og fortsætte med at gå fremad."

- I FN fordømte Kinas repræsentant, Chiao Kuan-hua, offentligt og kraftigt militærkuppet og betegnede præsident Allende som en "martyr, der døde på sin post." - Det officielle kinesiske nyhedsbureau, Hsinhua, har gengivet fyldige uddrag af et interview, fru Allende gav til en mexikansk avis, i hvilket hun udtalte sig om både den udenlandske indblandingens rolle under kuppet og om den chilenske hærers loyalitet overfor borgerskabet.

Hvad angår revisionisternes påstande om, at kinesiske diplomater i Chile skulle have nægtet at hjælpe chilenske progressive efter kuppet, kan vi f. eks. henvise til den amerikanske avis The Guardian, som d. 30. 1. 74. bragte en beretning om, hvordan kinesiske diplomater konkret hjalp chilenske politiske flygtninge. En indsender fra New York, Abe Weisburd, fortæller: "Da jeg fornylig besøgte Den kinesiske Folkerepublik, benyttede jeg lejligheden til nærmere at undersøge Kinas reaktion på kuppet i Chile. En ting, jeg fandt ud af, var, at medlemmer af det kinesiske ambassadepersonale spillede en aktiv rolle i arbejdet med at bringe junta-modstandere i sikkerhed. De gjorde dette ved at transportere forskellige politiske skikkelser gennem Santiagos gader - i ambassadens biler udstyret med diplomater. De bragte anti-junta-aktivisterne direkte til de ambassader, der havde erklæret sig villige til at modtage dem."

DE DIPLOMATISKE FORBINDELSER.

Hvad de diplomatiske forbindelser angår, er kendsgerningerne disse:

Massearrestationer af revolutionære og andre progressive chilensere fortsætter.

- Umiddelbart efter kuppet trak Kina sin ambassadør i Chile hjem, og Kinas repræsentation i Santiago blev reduceret til en chargé d'affaires. Den kinesiske ambassade i Chile er stadig, i dette øjeblik, repræsenteret på dette væsentlig lavere diplomatiske niveau. - Samtidig underrettede den kinesiske regering den chilenske ambassadør i Peking om, at den havde reduceret de diplomatiske forbindelser. Eftersom den regering, der havde sendt ham til Peking, ikke længere eksisterede, var det endvidere klart, at han ikke repræsenterer nogen håndgribelig politisk kraft i Chile. Derfor fik ambassadens andensekretær tilladelse til at repræsentere den nye chilenske regering - også på chargé d'affaires-plan.

Sådan er kendsgerningerne.

Og i overensstemmelse med de Fem Principper for fredelig sameksistens (gensidig respekt for territorial integritet og suverænitet, gensidig ikke-aggression, ikke-indblanding i hinandens indre anliggender, ligestilling og gensidig økonomisk og handelsmæssig fordel, samt fredelig sameksistens), som den kinesiske regering fremlagde i 1954, opretter/opretholder en socialistisk stat "normale diplomatiske forbindelser /.../ med alle lande, der er villige til at leve sammen med os

i fred." (Mao Tsetung, 1956)

Sådan ser Lenins, Stalins og Mao Tsetungs politik for fredelig sameksistens ud, og Den kinesiske Folkerepublik håndhæver idag konsekvent disse principper.

SOCIAL-IMPERIALISTERNES KROKODILLETARER.

De sovjetiske social-imperialister afbrød straks efter militærkuppet de diplomatiske forbindelser med Chile. Hvorfor nu denne tilsyneladende "radikale" handling - og hvorfor de voldsomme (men, som vi har set, løgnagtige) udfald mod Kinas reaktion på kuppet? At Chile i dag har en fascistisk regering er ubestrideligt, men dette kan ikke være grunden til Sovjets brud på de diplomatiske forbindelser med landet. Sovjetunionen plejer således diplomatiske forbindelser med en række fascistiske regeringer som f. eks. den spanske, hvilket Kina også gør. Motiverne bag social-imperialisternes handlinger i forbindelse med kuppet i Chile skal søges et helt andet sted:

Fascist-juntaens magtovertagelse var endnu et blodigt bevis på umuligheden af den "fredelige overgang til socialismen", som den sovjetiske revisionistklasse og de revisionistiske "kommunist"-partier verden over er fortalere for. Og derfor skal vi naturligvis ikke overraskes over, at disse kræfter idag, i et forsøg på at tilsløre deres eget forræderi, står i forreste række blandt de sørgende over de heltedømte chilenske arbejderes liv. Linien med den "fredelige overgang" lod nemlig de chilenske masser uforberede og ubevæbnede og var således med til at bane vejen for de fascistiske kupmagere.

Kina udtrykte også sin "sorg og harme", men derudover, og vigtigere, trak Chiao Kuan-hua linien op overfor den moderne revisionismes forræderiske politik: "Vi mener, at det ikke må glemmes, hvor skadelig den absurde teori om såkaldt "fredelig overgang" er for de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folks anti-imperialistiske revolutionære kampe." (Fra tale i FN, okt. 73)

Stik imod, hvad social-imperialismens propagandaapparat påstår er det Kinas regering og Kinas Kommunistiske Parti, der repræsenterer solidariteten med det chilenske folk og alle andre folk i verden, der er undertrykt af imperialismen. Og denne solidaritet er uløseligt forbundet med afsløring af og kamp mod den sovjetiske socialimperialisme og dens hykleriske støtte til de undertrykte landes befrielseskamp.

Kulturrevolutionen

Fortsat fra side 1

Liu Shao-chi's linie var nedkæmpet. På Kinas Kommunistiske Partis 9. kongres i 1969 skulle kampen mod Liu Shao-chis linie opsummeres, og retningslinjerne for hvordan man skulle gå frem i opbygningen af socialismen skulle diskuteres. Da stod der to linier klart mod hinanden.

Den første linie gik ud på, at det centrale var kampen mellem klasserne, og at det var helt afgørende, at arbejderklassen overtog ledelsen på alle samfundets områder. Kampen mellem klasserne fortsætter under socialismen og den vigtigste modsætning er den mellem arbejderklassen og borgerskabet.

Mod denne linie fremtrede bl. a. Lin Piao. Han mente, at kulturrevolutionen nu var afsluttet, og at det vigtigste ikke var klassekampen. I stedet skulle "produktionen" sættes i centrum.

Det fik de praktiske følger, at Lin Piao forsøgte at "udvikle" produktionen ved hjælp af "eksperter" i stedet for at understøtte arbejderne og bøndernes initiativkraft og sætte lid til deres revolutionære entusiasme. Indenfor skolevæsen og andre intellektuelle hverv forsøgte Lin Piao at genoprette de gamle forhold, hvor der rådede en skarp opdeling mellem teori og praksis. I stedet for at styrke arbejderne og bøndernes magt i samfundet betød Lin Piaos linie at den svækkedes, idet "hjernens arbejde isoleredes fra håndens".

Ved man dette, bliver det lettere at forstå, hvorfor Lin Piaos politik kobles sammen med den gamle Kon Futse's tankegang. Kon Futse, - som levede i en tid, da det gamle slavesamfund gennemrystedes af slaveoprør - forsøgte at bevare det gamle og reaktionære gennem sine ideer.

Han havde også det samme syn på forholdet mellem praktisk og teoretisk arbejde som Lin Piao. Kon Futse sagde:

"De som arbejder med deres hjerner styrer andre, de som arbejder med deres hænder styres af andre".

Skulle det tillempes på det praktiske liv i dagens Kina, ville det få skæbnsvangre konsekvenser. Arbejdere og bønder skulle da forvandles fra at være styrende til at blive styrede, og Kina skulle udvikle sig til at blive et kapitalistisk land ligesom Sovjetunionen efter Christjov.

Kammerat Chou En-lai har fornylig sammenfattet situationen på følgende måde:

"Den nuværende kampagne har stor betydning og er historisk afgørende, når det gælder om at styre den store proletariske kulturrevolutions fremskridt, konsolidere proletariatets diktatur og forhindre kapitalismens genoprettelse. Det kinesiske folk er fast besluttet på at gennemføre kampagnen til den bitre ende."

Studér KAMPENS VEJ

Teoretisk organ for KAMMUNISTISK ARBEJDERFORBUND marxister-leninister

Denne gang bl. a. om den proletariske internationalisme.

I disse år ser vi hvordan befrielsesbevægelserne i de undertrykte nationer skærper deres kamp for at befri sig for imperialismens åg. Selv de arabiske olieproducerende landes regeringer, der indtil er reaktionære og halvfeudale, træder nu op mod imperialismen.

Og vi ser de socialistiske lande, Kina, Albanien, Nordvietnam og Nordkorea anspænde deres kræfter for at befæste proletariets diktatur, og opbygge socialismen, ligesom de værner om verdensfreden med deres principfaste udenrigspolitik.

Alt dette er ting som trænger imperialismen tilbage, svækker den, og bekræfter Mao Tsetungs ord: Revolutionen er hovedtendensen i verden idag.

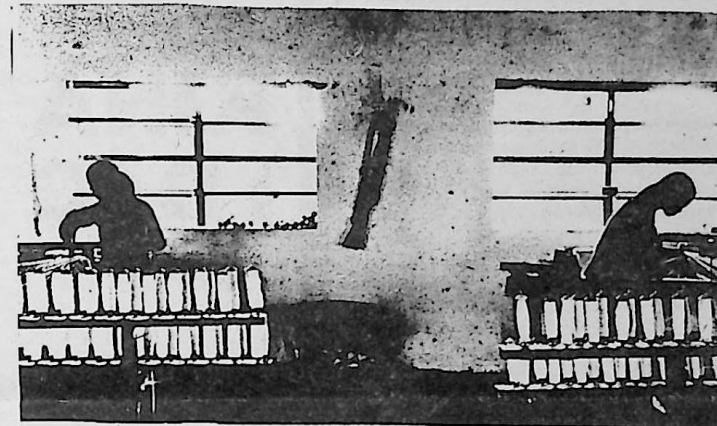
Men vi ser også den anden tendens. USA-imperialismen forsøger på tusind måder at bevare

nødvendigt skridt på vejen mod socialismen.

På samme måde viger IK tilbage for at forsvare det største af de lande, hvor arbejderklassen har magten: Kina - ligesom de holder hånden over de sovjetiske socialimperialister og deres propagandacentral herhjemme: Danmarks Kommunistiske Parti.

Men også her i Danmark, i selve den imperialistiske lejr, er arbejderklassen "blevet væk" for IK. I deres anti-imperialistiske arbejde henvender de sig til befolkningen i al almindelighed, i stedet for først og fremmest at henvende sig til arbejderklassen, den eneste konsekvente revolutionære klasse. På samme måde nægter IK, at i kampen mod imperialismen står hovedfjenden i vores eget land, selv om de ved uldent formulere de paroler giver udseende af, at de støtter dette princip.

På denne måde afslører vi IK som en del af den småborgerlige anti-imperialistiske bevægelse, der nok kan bidrage til at bremse en

Arbejderne er den ledende klasse i den vietnamesiske revolution

sit fodfæste i Indokina. Den bi-drager aktivt til at styrte en anti-imperialistisk regering i Chile, og indsætte en fascistjunta. Og vi ser de sovjetiske socialimperialister give USA en håndsrækning ved at hetze mod Kina, og foretage militær omringning af folkerrepublikken. Ligesom de forsøger af dæmpe den koloniale revolution ved at udsprede den rådne teori om "fredelig overgang" til socialismen.

I denne situation, som under hele imperialismens epoke, er det af afgørende betydning for socialismens sejr, at arbejderklassen i de imperialistiske lande, ikke anslægger et snævert nationalt perspektiv på sin kamp, men betragter den som en del af den verdensomspændende kamp mod imperialismen - betragter sig selv som en af hovedkræfterne i den socialistiske verdensrevolution.

KAMPENS VEJ NR. 2/74.

Et forsvar for dette internationalistiske syn på klassekampen er hovedindholdet i det nye nr. af vores teoretiske tidsskrift KAMPENS VEJ. Det sker blandt andet i en kritik af en af de mange anti-imperialistiske organisationer herhjemme, INDOKINAKOMITEERNE. Med udgangspunkt i denne organisations fornyligt udgivne politiske platform viser vi hvordan arbejderklassen er "blevet væk" for IK i alle spørgsmål, og vi stiller principperne for arbejderklassens internationale solidaritet op mod det.

For IK eksisterer arbejderklassens kamp nok som klasse i de undertrykte halvfeudale lande. Og arbejderklassen og dens parti spiller i hvert fald - i følge IK - overhovedet ingen rolle i disse landes anti-feudale og anti-imperialistiske revolution. På denne måde kommer IK i skarp modstrid med marxismen-leninismens opfattelse: At arbejderklassen, trods sin ringe størrelse, gennem sit parti må lede den koloniale revolution, hvis den skal føres til sejr, og at denne revolution må være en nydemokratisk revolution, som et

given krig, som det skete i forbindelse med USA's aggression i Indokina. Men som ikke kan være grundlaget for en bevægelse, der har som mål at afskaffe al krig overhovedet - det vil sige afskaffe imperialismen.

Men IK adskiller sig fra de fleste andre småborgerlige anti-imperialistiske organisationer, ved at forklare deres sande klasseinteresser som marxisme-leninisme. På denne måde lægger de en hindring i vejen for opbygningen af det kommunistiske parti herhjemme, og dette er anledningen til vores kritik.

I samme nr. af KAMPENS VEJ er der en artikel, som forklarer hvordan borgerskabet generobrede magten i Sovjetunionen, hvordan det er i fuld gang med at genrejse kapitalismen. Der er også en artikel hvor vi afslører MLE's misbrug af Lenin- og Stalin-citater i deres forsøg på at lokke arbejderklassen til at slås for Danmarks nationale selvbestemmelsesret. Endvidere en artikel, hvor to Odense-arbejdere afslører INTERNATIONALE SOCIALISTERS økonomiske praksis på arbejdspladserne. Endelig er der artikler om de praktiske problemer med opbygningen af det kommunistiske parti.

Vi opfordrer alle klassebevidste arbejdere og sande anti-imperialister til at studere KAMPENS VEJ under parolerne:

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME. FREMAD MOD DEN SOCIALISTISKE REVOLUTION.

Abonnement på KAMPENS VEJ: indbetalt på giro 14 87 28 KAM-1, Guldbergvej 13, 4. th. 2000 F.

Organisationsnyt er en ny fast rubrik, som står til rådighed for forbundets medlemmer, afdelinger og udvalg, som ønsker at offentliggøre meddelelser af interesse for hele forbundet.

Meddelelserne indsendes til bladets adresse mærket "Organisationsnyt"

Fra og med AB nr. 4/74 vil bladet forsøgsvis udkomme som 8 sideres månedsskrift til samme pris som nu.

Dette kan i længden ikke lade sig gøre uden øget støtte fra forbundets afdelinger, både politisk og økonomisk.

Redaktionen opfordrer derfor alle afdelinger til at sætte "Arbejderkorrespondancer til AB" som fast punkt på dagsordenen.

Hvad økonomien angår opfordrer vi alle medlemmer samt sympatiserende til at støtte den revolutionære presse ved at indsende et beløb stort eller lille på vor KAMPFOND.

Adr. Guldbergvej 13, 4.
2000 F.
Giro: 204345

Pol. bureauet har udsendt et forslag til kommende pjecendgivelser til debat i forbundet. Afdelingerne bedes snarest indsende deres indstilling.

KFML(r)s Centralkomitees Resolution af 17/2-74 (der omhandler den igangværende rettelseskampagne i vor svenske broderorganisation) kan bestilles fra vor adresse i dansk oversættelse. Pris 1 kr. + porto bedes tilsendt i frimærker.

Meddelelse fra organisationsudvalget: Tilmeldelser til sommerlejren d. 14. - 21. juli, skal være OU i hænde så hurtigt som muligt, dog er absolut sidste frist sat til d. 15. juni.

Redaktionen meddeler, at sidste frist for indlevering af stof til AB nr. 4/74 er onsdag d. 10/4, dvs. dagen før skærtorsdag.

Tag Kontakt med Kam-i

HORSENS
RØDE STJERNE
HOUMANNSGADE 34
8700 HORSSENS

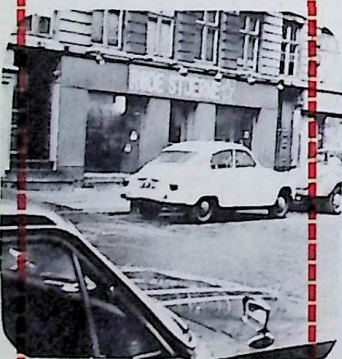
KOLDING
RØDE STJERNE
ENEVOLD
SØRENSENVEJ 28
6000 KOLDING.

KØBENHAVN
RØDE STJERNE
RYESGADE 111
2100 KBH. Ø

ODENSE
RØDE STJERNE
ALLEGADE 19 (o.g.)
5000 ODENSE

ÅLBORG
FREDE RØNN
FÆLLEVEJ 29
GUG
9000 ÅLBORG

ÅRHUS
HENRIK YDE
LOUISEVEJ 32
8220 BRABRAND

Åbningstider for
RØDE STJERNE-
butikkerne:
mandag til torsdag:
16, 00 - 17, 30
Fredag:
16, 00 - 19, 30
Lørdag:
10, 00 - 14, 00

Undersøg dog
forholdene lokalt.

HOPE

Fortsat fra side 1

Fagbevægelsens aktionsret - det er retten til - i samarbejde med kapitalen og den del af statsmagten, som hedder Arbejdsretten - at idømme bod til de kammerater, der besvare angrebet på lønnen med vilde strejker. Og det er retten til at inddrive denne bod i samarbejde med arbejdsgiverne ved at trække i lønningsposen.

Fagbevægelsens aktionsret - det er fagbevægelsens og dermed Socialdemokratiets lovfæstede ret til at knægte ethvert forsøg på selvstændig kamp fra arbejdernes side.

ARBEJDSGIVERNE HYLDER DEN "FRIE AKTIONSRÉT".

Det siger sig selv, at hverken kapitalisterne eller deres statsmagt har nogen interesse i at begrænse eller true en sådan aktionsret. Det fik vi da også direktøren for Arbejdsgiverforeningen Arne Lunds ord for i radioavisen tirsdag d. 26. feb. - umiddelbart efter at frifindelsen var en realitet. Han sagde, at dommen viste, at det stadig er lovligt for fagbevægelsen ataktionere for at opnå overenskomster.

I samme interview forenedes Arne Lund og LO's næstformand Kai Petersen i deres glæde over, at

de syv fagpampere blev frifundet, og de slog samtidig fast, at sagen aldrig skulle have været rejst - det var et teknisk uheld og så snakker vi ikke mere om det.

Men der er andre, som vil koge suppe på denne sag lang tid endnu, nemlig Danmarks Kommunistiske Parti. De vil tage udfaldet som en stor sejr, som skyldtes "de magtfulde demonstrationer" i anledning af retssagen, en sejr som skyldtes "solidariteten" og "preset fra arbejdspladsernes folk".

Det er klart at kapitalisterne ikke har været glade for at miste en halv eller en hel dags profit ved aktioner i tilfælde af dom. Men er der nogen grund til at tro, at de for alvor har været nervøse over de strejketrusler, som i disse dage har lydt fra mange små og store pampere? Nej, for de ved, at sådanne strejker trods alt tjener en "god sag". Det tjener til at genopbygge arbejdernes tillid til fagforeningen. Og kapitalisterne ved, at disse strejker kun er paradenumre, som højst ville have strakt sig over de to dage, som den nye arbejdsretslov tillader; en lov som har givet DKP og andre "oppositionelle" indenfor fagbevægelsen mulighed for at lege klassekamp.

Hvorfor blev sagen så overhovedet rejst? Og hvorfor blev en af de tiltalte-DASF's formand i Hadsund, Willy Bartholomæussen -

dømt i første omgang? Fordi der stadigvæk findes folk i dette land, som - meget fejlagtigt - ser rødt, når de hører ordet fagforening; så tror de det har noget med klassekamp at gøre. Sådanne personer er Børnøse Carnfeldt og statsadvokat Skoubye, som satte himmel og jord i bevægelse for at få sagen rejst.

For enhver arbejder er det naturligt at kræve skriftlig overenskomst, og på Hope Computer, en mindre virksomhed i et arbejdsløshedsområde, kunne selv en DASF-overenskomst betyde forbedringer. Dette har fagbyråkrati prøvet at udnytte til det yderste.

Men vi glemmer ikke, at kollektive overenskomster, forhandlet af LO-ledelsen, betyder et angreb på vores realløn. Vi glemmer ikke, at fagbevægelsens ledere i samarbejde med arbejdsgiverne og den kapitalistiske stat har opbygget et fagretsligt system vendt mod arbejderklassen.

Hyggestemning en frifindelsen - men de er stadig under anklage

Arbejdsformidlingen

Fort: t fra side 1

(det møde hvor Erling Dinesen blev "pebet ud"). Udtalelsen lyder:

"Efter at have hørt repræsentanter for S, SF og DKP, opfordrer forsamlingsde tre partier til i enighed at finde en løsning, som har parlamentarisk flertal for at blive vedtaget, og som bygger på fagbevægelsens overtagelse af al arbejdsanvisning og kontrol af arbejdsloven (vor understregning).

Tilsyneladende er det et vidtgående forslag, som sigter til at nedlægge et af de korporative organer som Socialdemokratiet har opbygget, hvor kapital, stat og fagbevægelse samarbejder om at skatte og valte med arbejderne. Men selv en fuldstændig nedlæggelse af arbejdsformidlingen, ville jo blot betyde at dens funktioner blev overført til fagbevægelsen, der jo også er en del af den korporative stat.

Naturligvis beskriver Paulus Andersen forslaget som "aldeles usagligt" og som et "paradeforslag". (Land og Folk d. 1/3-74) Han stiller Metal's og LO's forslag op i stedet: En ligestilling mellem fagforeninger og AF, sådan at der gives fagforeningerne lov til at udføre den anvisning, de i realiteten udfører i dag.

Men hvilket af forslagene går så af med sejren - DKP's "vidtgående" eller Socialdemokratiet's, som kun betyder en legalisering af de gældende tilstande, og ikke noget som helst andet?

DKP FALDER TIL PATTEN

Den 14. marts skrev Land og Folk med fede typer på forside: "Flertal i folketinget. Arbejdsformidlingen må tilbage til fagbevægelsen. Socialdemokratiet har bøjet sig for presset".

DKP er altså åbenbart gået af med sejren. Men kigger man nærmere på artiklen under den lovende overskrift bliver det klart, hvem det egentlig er, der har givet sig. Vi citerer fra artiklen:

"Fagforeningsrepræsentanterne spurgte, om kommunisterne var parate til at støtte det princip, som Socialdemokratiet nu stod på (at der skulle være ligestilling mellem fagforeningen og AF, det vil sige en legalisering af fagforeningernes anvisning, og intet mere - AB) - og Freddy Madsen (DKP's ordfører) svarede: "Der er ingen tvivl om at socialdemokratiet har nogen vanskeligheder med at stemme for vores forslag. På den anden side er kommunisterne parat til at behandle dette spørgsmål om arbejdsformidlingen på en sådan måde, at det kan føres frem til det som fagbevægelsen ønsker".

sens aktionsret.

Vi ved, at staten og arbejdsgiverforeningen ikke vil prøve at omgå fagbevægelsen, således som fagpammerne fra socialdemokratiet til DKP prøver at bilde os ind.

Fagbyråkrati optræder jo selv som dommere og samarbejder i arbejdsretten med dommerkollegerne fra staten og arbejdsgiverforeningen.

MEN DE STÅR STADIG UNDER ANKLAGE.

De syv fagpampere - socialdemokrater og DKP'ere i skøn forening - blev frikendt i landsretten, men de står stadig under anklage. Vi, og mange klassebevidste arbejdere med os, anklager dem - og med dem hele fagbevægelsen - for at være opkøbte og bestukne skruetrækkere, der hver dag og time forsøger at knægte arbejderens selvstændige kamp for at beskytte den kapitalisme, som de selv lever så fedt og godt af.

Hyggestemning en frifindelsen - men de er stadig under anklage

Men hvem er fagbevægelsen, Freddy Madsen, i dette som i alle andre tilfælde? Og præcis hvad går fagbevægelsens forslag ud på angående AF? Fagbevægelsen, det er Socialdemokratiet, og forslaget er også Socialdemokratiets. Vi kan nu læse Freddy Madsens sidste sætning på den rigtige måde: ...kommunisterne er parat til at behandle dette spørgsmål på en sådan måde, at det kan føres frem til det som socialdemokratiet ønsker.

Men hvorfor går Socialdemokratiet overhovedet med til en legalisering af fagforeningernes arbejdsanvisning? Fordi S til enhver tid bestræber sig på at varetage kapitalens interesser. Og det er ikke i kapitalens interesser, hvis det går for tragt med at fremskaffe den kvalificerede arbejdskraft.

KORPORATIVISMEN LEVER HØJT PÅ DKP

Men hermed er DKP's store ord om at have presset Socialdemokratiet til venstre, endnu engang afsløret som det de er: fedt flæsk. Og kapitalens korporative stat lever videre i bedste velgående, godt hjulpet af Danmarks Kommunistiske Parti: AF fortsætter med sin bureaukratiske arbejdsanvisning, arbejdsretten fortsætter med at idømme bøder til strejkende arbejdere, fagbevægelsen fortsætter med at sabotere arbejderens selvstændige kamp, og samtlige ministerier fortsætter med at nedkomme med det ene korporative udvalg efter det andet, hvor kapitalen, staten og fagbevægelsen i fællesskab kan planlægge udbytningen af arbejderklassen.

Med alle sine numre og spilfægtteri vil DKP give det udseende af at den svulmende statsmagt, som fagbevægelsen er blevet indlemmet i, kan erobres lidt efter lidt. Men det kan den ikke, lige så lidt som fagforeningen kan bruges i arbejderklassens kamp for socialisme.

EF

Fortsat fra side 2

lismes fane, hvis hovedprincip, med Lenins ord, lyder:

"Selvopofrende kamp mod ens egen imperialistiske regering og ens eget imperialistiske borgerskab. Princip: 'Hovedfjenden findes i ens eget land'."

KAMP MOD EF

KAMP MOD IMPERIALISTISKE BLOKDANNELSER

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNATIONALISME

17. 3. 1974.

TEGN GRATIS
ABONNEMENT PÅ

KINA
I DAG

今日中国

Udg. af den Kinesiske Folkerepublik's Ambassade i Danmark, Øregårds Alle 25, 2900 Hellerup. HE 5806.

KAMP
FOND
Giro:
20 43 45

Følg klassekampens udvikling i Sverige.

Læs KFML(r)s ugeblad:

Proletären

Undgå denne situation

Køb

MARXISMENS POLITISKE ØKONOMI

ARBEJDERFORLAGET
Røde Stjerne, Allégade 19, o.g. 5000 Odense 5 kr plus porto

Bolignøden

Fortsat fra side 1

udgifter, som ejeren kan sandsynliggøre han har, og dertil et afkast på 7% af ejendomsvurderingen stigende til 8%. Hvad dette betyder i praksis skal vi nok få at føle. Det betyder huslejerforhøjelser hvert eneste år nøjagtig på samme måde som vi kender det fra boligforliget fra 1966. I dette forlig sikrede socialdemokratiet ejerne stigninger på huslejerne over en otte-årig periode, således at lejen svarede til den "værdi" som et "bedømmelsesudvalg" var kommet frem til. Disse stigninger, som socialdemokratiet pålagde lejerne, skulle gå til en billigsgørelse af det nye byggeri, men tiden har klart vist, at socialdemokratiets fraser ikke holder stik med virkeligheden. Det nye byggeri blev ikke billigere, det steg og stiger stadig, og det samme gør de gamle lejligheder. Stigningerne i lejen fra 1966-forliget gik i ejernes lommer, på nøjagtig samme måde, som det forslag socialdemokratiet nu har fremsat sammen med de radikale vil gøre.

BOLIGNØDEN VOKSER

Situationen er: at vi fortsat mangler boliger, og at vi vil vedblive at mangle dem; at boligerne fortsat stiger, og tomme lejligheder dukker op i stadig større omfang; at arbejderne ka-

stes ud af de gamle lejligheder grundet saneringer, og ind i det nye byggeri, hvor de så bliver hældt på gaden når de ikke kan betale huslejen; at arbejderne i den gamle boligmasse stadig skal betale højere husleje, dels som følge af fupmodemiseringer; at bygningsarbejderne skal kastes ud i arbejdsløshed og for nogle vedkommende ind i eksportindustrien. Det er situationen, den som socialdemokratiet har været aktivt medvirkende til at skabe for at sikre kapitalisterne.

At arbejderklassen osse lider under det kapitalistiske systems profithunger på dette område er ingen besynderlighed. Den situation har eksisteret lige så længe, der har eksisteret kapitalisme. Og det er ikke bare i Danmark, men overalt i den kapitalistiske verden. I England, Italien og Frankrig har vi set, at arbejderne er gået selvstændigt til kamp mod boligkapitalisterne. Gennem nægtelse af at betale husleje, gennem besættelser af tomme lejligheder er kampen osse startet på dette område. Herhjemme har der visse steder været et begyndende oprør mod denne side af det kapitalistiske systems undertrykkelse, en kamp, som vi nok skal komme til at se mere til fremover.